De grenzen voorbij*

**Deze tekst, die onlangs bij een digitale opgraving aan het licht is gekomen, dateert vermoedelijk uit de late 21e eeuw.*

Eerst was er niets. Alleen stilte.

Maar die werd ons al snel te veel. We besloten de stilte te doorbreken en begonnen te fluiten en neuriën. Later volgden namen. Voor mensen, dieren, planten enz.

Maar de vele woorden verwarden ons, we raakten het spoor kwijt en vroegen ons af wat de ander in vredesnaam bedoelde. We stelden strenge woordenboeken samen. We bouwden een toren van Babel om het overzicht te bewaren en brachten alles in kaart.

Iemand stelde voor: “Laten we waken over de woorden die we nog kennen. Oude boeken overschrijven en eindeloos herlezen.” Een ander antwoordde: “En samen zingen, zodat we niets vergeten”.

Een vuurspuwende jongen draaide zich om en besloot alleen nog achterstevoren te praten.

***

Eerst was er niets. Alleen ruimte.

Maar die werd ons al snel te veel. We kozen ervoor de ruimte te vullen met huizen, hokken en hekken. Later volgden muren rond steden en tuinen, grenzen rond landen en provincies. We sloten verdragen, kanaliseerden rivieren en legden meertjes droog. We bouwden kluizen, ophaalbruggen en uitkijktorens. We leerden elkaar nieuwe woorden: binnengrens-buitengrens, vriend-vijand.

Maar de grenzen verwarden ons. Eerst boden zij ons veiligheid, maar na verloop van tijd kreeg de werkelijkheid de trekken van een labyrint.

Iemand riep: “Wat van waarde is, bewaar je. Iets blijft alleen goed als het is begrensd. Geen inhoud zonder vorm. Wijn blijft alleen goed in een fles.” Een ander antwoordde: “Zo is het! En we laten met vlaggen wel zien wie we zijn en waar we thuishoren.”

Een steltlopend meisje sloot haar ogen en schilderde een venster op een blinde muur.

***

Maar zoals elke vaas moet breken, wordt elke fles ooit ontkurkt. Het gebottelde zonlicht moet vloeien. Vlaggen willen wapperen. En de mens is een trekvogel. De rivieren zwollen aan en het zeewater steeg. Polders liepen weer vol, de loop van grensrivieren veranderde en eilanden kwamen los van hun plek. In de schemer kreeg de toren van Babel een ondergronds spiegelbeeld: het naamloze niets, waarin hij ten slotte wegzonk.

Aan de rand van de put vroegen de jongen en het meisje zich af welke kleur de grens tussen de velden op een schaakbord heeft. ?trawZ ?tiW